

digst at tilspøge et Nummer ved hver Hund, da Protocolten ellers vanskeligt vil gjøre den Nytte, den skulde. Det vil vist ikke være tilstrækkeligt, at man har et, om jeg maa kalde det saa, Skattetegn, naar det ikke tillige er forsynet med et Nummer, idet man ellers vanskeligt vil kunne finde Rede paa Hundene. Til Udvalgets § 4 har jeg stillet et Forslag, forsaavidt der i den tales om, at Vindehunde træffes løse „selv under tilfældige Omstændigheder“. Bestemmelsen derom troer jeg er temmelig haard; med den bedste Villie kan det stee, at en Hund slipper løs, og jeg er bange for, at den nævnte Bestemmelse kan medføre Chicaner. Nu veed jeg vel, at der kan spores: hvor skal Grændsen saa være for, naar en Vindehund maa findes løs? Ja, den maa, mener jeg, afhænge af, om Vedkommende med lovlige Vidner kan bevise, at han ellers altid holder sin Hund bunden, og at det kun ganske tilfældigt er stæet, at den er sluppen løs, derved, at den har slaaet Rænten over eller deslige. Mine Endringsforslag gaae i det Hele alle ud paa, at jeg vil have Udvalgets Lovforslag gjort saa lempeligt som muligt, men saaledes, at det dog skal kunne gjøre den Gavn, som det tilsigter. Thi det er altid uheldigt, naar man indretter en Lov saaledes, at de, der skulle udføre den, næsten vige tilbage for den og see med blinde Øine paa det, som Loven skulde udrette; det vilde være uheldigt, om dette skulde blive Tilfældet med nærværende Lovforslag. — Jeg kommer nu til at omtale mit Endringsforslag til § 5. Udvalget har selv erkjendt, at der kan være Tilfælde, hvor omstreifende Hunde gjøre Skade paa Markfreden og jage efter Creatureerne, men Udvalget har dog i sin § 5 stillet den Betingelse for Optagelsen af en saadan Hund, at den ikke er forsynet med Tegn. Nu vil jeg spørge Enhver, der kjender Forholdene paa Landet, hvorledes man skal kunne komme til at see, om en omstreifende Hund har Tegn paa. Man kan muligt see, at den har en Rem om Halsen med en Blikplade paa Remmen, men, om der staaer Noget paa denne Blikplade, kan man ikke see. Naar man nu altsaa seer en Hund med en Blikplade paa, maa man efter Udvalgets Forslag ikke optage den. Enhver veed derhos, hvor vanskeligt det er at optage en Hund.

Gaaer man hen til den, udsætter man sig for at blive bidt fordærvet. Jeg har derfor stillet et Forslag, ifølge hvilket det slet ikke skal hjælpe noget, at en Hund, naar den bliver truffen streifende om paa Marken og gjørende Fortræd, har Tegn paa. Enhver, der kjender Noget til Sigt, veed jo, at man kan have Bryderi nok med at anholde en Hund; men bestomindre gaaer det an, at man, naar Hundene har Tegn paa, ikke skal kunne anholde den. Hvilke Vidner skulde man da kunne staae sig paa, at Hundene havde vedkommende Sogns Tegn, og hvem den tilhørte, naar man endelig først havde faaet søgt det Sted paa Remmen, hvor Tegnet staaer. Disse Grunde er det, der har bragt mig til at stille mit Endringsforslag til Udvalgets § 5. Jeg skal forøvrigt indrømme, at jeg kunde have været villig til at gaae maaskee lidt mindre skarpt tilværks, end jeg i saa Henseende har gjort. Jeg kunde have været villig til at foreslaae, at man, naar en Hund jævnligt streifede om paa Ens Mark, skulde bekendtgjøre, at, dersom den ikke blev holdt borte, vilde den blive nedstødt; men det er ogsaa det længste, jeg vilde kunne gaae. Ved Udvalgets § 5 vil der ikke være tilveiebragt nogen Sikkerhed, men snarere en Usikkerhed, thi efter den Paragraph maa man, som jeg har sagt, ikke anholde en Hund, undtagen naar den ikke er forsynet med Hundetegn. Ja, hvis Hundene saa endda var aldeles nøgen, kunde man i alt Fald see, at den ikke havde noget Tegn paa; men hvorledes skulde man i saa Fald bære sig ad med at optage en saadan Hund, der ikke engang havde en Rem om Halsen? Hermed skal jeg anbefale de af mig stillede Underendringsforslag til Vedtagelse af det høie Thing, naar de komme til Afstemning.

J. M. B. Andersen: Det Underendringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille til Udvalgets Endringsforslag, gaaer ud paa, forsaavidt det høie Thing skulde bestemme sig til at gaae ind paa en almindelig Hundebestatning, da at give vedkommende Communalbestyrelser frie Hænder til at lempe denne Bestatning, hvor de finde, at de stedlige Forhold særlikt tale derfor. Efter de Udtalelser, der saaldt fra den ærede Ordfører, forekommer